

anden Side slippe for Prøven, have de jo faaet alt, hvad de have krævet og med Billighed kunne forlange paa dette Omraade. Dette gælder ifølge Forslaget Nr. 8 for de Underretssagførere, som fra 1. November 1902 og indtil denne Lovs Ikrafttræden have været i Virksomhed som saadanne. Der er altsaa sat en Grænse. De, der først blive Underretssagførere efter den 1. November 1902, eller som vel have haft deres Bestalling før dette Tidspunkt, men som ikke have benyttet den, i alt Fald ikke lige indtil 1. November 1902 og derefter, ere afskaarne. De kunne altsaa og ville formodentlig beklage sig over dette. Naa ja, der kan siges baade det ene og det andet til Forsvar for deres Krav, men et Sted maa der jo standses. Det har vist sig nødvendigt for Udvalget, der har været Kamp nok om at naa saa vidt, som vi nu ere naaede. Det tør vel ogsaa siges og vil vel ogsaa fra alle Sider blive indrømmet, at dem, det først og fremmest gjaldt om at imødekomme, var dem, der havde siddet i en indarbejdet Virksomhed og skaffet sig en Praksis som Underretssagførere, og som agte at vedblive at leve af denne deres Praksis. Det er deres Krav om ikke at blive berøvet nogen Del af deres Praksis, der har haft en saadan Styrke, at det har kunnet tages op og føres igennem. Dette Krav møder ikke med en saadan Styrke fra deres Side, som have Bestalling, men som ikke have brugt den, og navnlig ikke fra deres Side, som først komme til i Fremtiden og ikke have den vel erhvervede Ret, som de andre have. Derfor har Udvalget ment, at man vel kan blive staaende ved denne Begrænsning, og at de, der derved udelukkes, maa se at finde sig i deres Skæbne. Dertil slutter sig saa Ændringsforslaget under Nr. 9. Det omhandler ikke direkte Underretssagførerne, men Overretssagførerne. De Overretssagførere, der nu virke som saadanne, er der allerede af Kommissionen og siden af Regeringen og fremdeles ved vore Forslag hjemlet Ret til at virke som Landsretssagførere uden at aflægge nogen Prøve og uden nogen Begrænsning. Dette blev der ogsaa anket over fra Underretssagførernes Side. Det blev gjort gældende, at der sidder omkring i Landet en hel Del titulære Overretssagførere. Det er latinske Jurister, der have faaet Bestalling som Overretssagførere, men som i Virkeligheden kun ere det af Navn og aldrig af Gavn, thi ifølge Sagførerloven skulle de for at være det af Gavn have Kontor i Kjøbenhavn eller

i Viborg, hvor en af Overretterne har Sæde. Det have de ikke haft, de have altsaa i Virkeligheden kun kunnet virke som Underretssagførere. Nu siges det fra Underretssagførernes Side, at naar der sidder saadan en Underretssagfører og en Overretssagfører Dør om Dør i en Provinsby, saa have de virket ens og haft de samme Rettigheder og Pligter i en Række af Aar; men nu kommer denne ny Lov, som ganske vist giver Underretssagførerne Ret til at møde for den Landsret, til hvilken de høre, som første Instans; men den paa-gældende Overretssagfører af Navn skulde saa have en større Ret, thi han skulde kunne møde for begge Landsretter og ikke blot for første, men ogsaa for anden Instans. Dette vilde ikke blot faa Betydning derved, at de fik den Ret til at møde for Landsretten i de enkelte Sager, som kunde falde af af den Slags, men det kunde føre til, at de drage en stor Del af Klientelet fra deres Kolleger Underretssagførerne, fordi naar Folk skulle benytte en Sagfører i en enkelt Slags Sager, saa holde de mest af at samle alle deres Forretninger hos ham. Det kunde derfor bringe en Mangel paa Balance i Tingene, som Underretssagførerne stærkt beklagede sig over. Da vi nu maatte erkende, at det virkelig kun er af Navn, at disse Overretssagførere have haft denne Titel, og at de i Virkeligheden have været lige-stillede med Underretssagførerne, saa have vi ved dette Forslag tilsigtet kun at give dem samme Ret som Underretssagførerne, saaledes at den Ret, som ellers hjemles Overretssagførerne til at virke som Landsretssagførere uden Prøve, kun kommer dem til gode, der — som det her er udtrykt, og hvorved man mener at ramme Tanken — have givet jævnlige Møde for en af Overretterne i den Tid, hvorom der er Tale. — Imidlertid ere vi ikke blinde for, at denne Bestemmelse fører videre, idet den tillige vil afskære dem, der faa Bestalling som Overretssagførere med Kontor i Kjøbenhavn eller Viborg efter 1. November 1902, fra at blive Landsretssagførere uden Prøve. De komme til at tage Prøven, hvis de ville være det. Men i og for sig finde vi heller ikke, at dette er uretfærdigt. Snarere kunde det siges, at det vilde være rigtigt, naar man overhovedet mener, at en Prøve er nødvendig for at kunne stede nogen til mundtlig Procedure, saa at kræve det af alle, baade Underrets- og Overretssagførere, af alle dem, der efter denne Lovs Ikrafttræden, efter de ny Landsretters Oprettelse, komme til at